

LBRIS

We know
books

Vladislava Panfili

RITM

//bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

*"iubindu-te am ales cel mai frumos mod de
a mă pierde, apoi distruge..."*

*"iubindu-mă am găsit cel mai ușor mod de a
mă regăsi, apoi renaște..."*

RITM

Partea I-a

Refuz să cred, că **realitatea** e cu totul alta.
Eu m-am **refugiat** din lumea noastră și am ajuns acolo,
unde cuvintele creează adevăratul **rai** al textului.

De azi înainte, **refrenul** definiției de Noi va fi cântat
în sentimente, care cu timpul vor deveni mici
rupturi de amintiri.

dincolo de cuvinte

Dincolo de cuvinte, doar cenușă și întunericul aburit de fumul aspru din mintea mea.

Mă ridic încet din pat, e 4 dimineața și pe vârful degetelor moi, calc podeaua rece, demult amorțită de somn.

E ora insomniilor. Nimic ciudat, doar un altfel de program dat peste capul unui regim de om bine. Eu nu prea sunt...

Sunt omul cu mii de stări, ce des e obosit de sine însuși.

Mă sufoc în cameră de cald. Simt aisberguri în interior și o căldură arzătoare peste mine.

Pășesc tot în vârful degetelor, să fac minimum zgomot, îmi iau pătura peste umeri și fără a clipi, mă văd la balcon.

Liniște, întuneric, cosmos.

E timpul și locul potrivit pentru amintiri, nostalgii și emoții. Vrei râzi, vrei plângi. În jur e totul amorțit și eu cuprinsă de inspirație. Acum sunt mai echilibrată... Am ce povesti. Amintiri, cuvinte, un car de sentimente și o lume agitată, periodic tristă, uitată...

Îmi simțeam uneori existența ca prinsă după gratiile pustietății. Ardea ca-n pustiu și gol era tot ca acolo. Dar am trecut prin el, acel pustiu al durerii și am ajuns la râul a cărui apă m-a vindecat. Apa a fost scrisul, pe care l-am îndrăgit demult și pe care îl port cu mine oriunde m-aș duce și orice aș simți...

Ce e cu tăcerea asta mută de dor? Da, bine, știu că e tăcere și nu are decât liniște în ea. Tăcerea mea, mereu era cuprinsă de ecouri. Le admiram enorm. Mereu îmi readuceau la viață

pulsul stărilor de bine. Nu iau asta deloc drept o reducere mintală, sunt doar simptomele îndrăgostirii...

Privesc în jur la ploaia mută și simt că vreau să scriu. Înainte, luam ploile ușoare drept modalitate de a-mi spăla petele, acoperânde rănile ce dor. Acum nu le ignor, le iubesc și am nevoie de ele ca de primul cuvânt din textul ce vreau să îl scriu.

Liniile din palme își schimbă traiectoriile. Toate îs la locul lor, sensul însă le e altul. Probabil își schimbă și ele viziunile asupra destinului meu. Sau... poate eu sunt sedusă de beția acestui întuneric mortal?

pact cu sufletul

După ce te scriu, aș vrea să te recitesc din nou și din nou. Fiecare vers sau rând să-l mestec în adâncul inimii. Să mă întreb de fiecare dată, cât de mult pot simți și cât de mult poate cineva iubi, iar cineva de iubit.

Voi avea, de fiecare dată, aripile mai lungi și voi zbura frumos, pierdută în propriile rânduri. Voi ști că puterea stă în mine, că pot, că vreau și că indiferent de orice, voi tinde să fiu bine.

După ce-mi voi scrie textul, poezia sau citatul zilei, voi împături atent foaia murdară de cerneala vărsată cu talent în gânduri. O voi împături, după care o voi săruta pe partea lăsată goală, și-o voi ascunde de ochii lumii, lângă celelalte creații ale mele.

Îmi iubesc fiecare cuvânt, frază sau text. Îmi iubesc fiecare bucățică de hârtie, pe care am înșirat măcar o idee. Iubesc tot

ce fac, pentru că asta mă reprezintă. Eu le creez pe ele, iar ele mă formează pe mine și creează imaginea mea.

Îmi iubesc și respect vocea interioară, aia care nu strigă la oameni, dar strigă pe foi. De obicei, sunt foarte tăcută, ascult mai mult. Dar când ajung să fiu singură cu mine, îmi las interiorul să facă ce vrea. Să strige, arunce, plânde sau râde, toate în formă de scris.

Sufletul mi-a devenit propriul psiholog. El pentru mine și eu pentru el. Datorită lui o am cu scrisul. Odată când am răscolit prea mult în interiorul meu, am dat de el - cel mai fidel prieten al meu. Inițial, mă speria chestia asta, dar cu timpul am înțeles că propriul suflet a fost, este și va fi unica creație de pe pământ, care va exista cu mine și prin mine...

De la prima noastră conversație, m-a rugat să fac ceva pentru el. Să scriu. A zis că: scrisul e un fel de hrană a sa. O modalitate de a fi mai puternic pentru mine - femeia care îi reprezintă chipul. Și eu nu i-am refuzat dorința, pentru că scrisul a devenit și pentru mine o mare alinare. O adevărată terapie...

ochii care nu se văd, nu se uită...

Ochii care nu se văd, nu se uită, acolo unde există iubirea. La fel, și vocea care nu îți mai șoptea cuvinte dulci, și mâna ce lin se juca în părul tău. Sunt amintiri, nicidecum uitare ...

Orice relație în care ai depus sentimente, inimă și suflet, este o relație veșnic vie. Indiferent dacă e pus un mare și negru punct sau dacă soarta le-a aranjat pe toate după tabla sa

de șah, relația în care ai iubit cu adevărat, va deveni un nou simbol în viața ta. Simbolul numit Eî/Ea te va veghea pretutindeni și va fi purtat de tine ca un al doilea prenume.

Uneori dragostea e asemenea unui fulger. Ea te poate lovi cu o intensitate mare și astfel să te nimicească pe loc.

Cel mai frumos sentiment este cel de a iubi. Când dăruiești iubire, dăruiești tot ce e mai bun, deci o parte din tine. Tu dăruiești frumosul din tine și totodată tinzi să creezi în loc un frumos mult mai ideal decât era. Tu crești în gânduri, acțiuni, gesturi. Tu devii zilnic o enigmă nouă.

De ce deseori dăruind iubire, primești durere? Pentru că dragostea este o balanță, pe talerele căreia stau fericirea și suferința. Niciodată nu știi ce taler se va ridica și ce taler va coborî în viața ta. De aceea, învață să savurezi ziua de azi ca ultima șansă din viața ta sau altfel zis, ca ultimul echilibru al balanței tale.

Nu aștepta o nouă zi, o nouă clipă, o nouă șansă. Așteptându-le, speri la o nouă viață? Și dacă noua zi la care speri nu va mai veni? Dacă toate clipele le-ai irosit deja? Și dacă a doua șansă nu mai există? Ce îți vei spune în ultimele secunde trăite? O să regreti și atunci cum ai obișnuit să faci mereu? Prostesc să-ți asociezi viața cu un regret. Trăiește-ți clipa, ajunge să exiști din așteptări.

De ce mereu alegem să iubim ceea ce ne distruge cel mai mult?

Din prostie sau frică de singurătate? Dacă am ajuns să iubesc atât de mult și să fiu capabilă până și să îmi scriu iubirea, înseamnă că nu e prostia. Dacă nu îmi permit să accept alți trecători ai vieții, să ia locul celui pe care îl am alături, înseamnă că nici frica de a rămâne singură nu e, mai ales că niciodată nu am luat singurătatea drept motiv de disperare.

Am găsit sensuri,
am cunoscut neclarități,
erau mii de feluri
și-n jur goi pereți.

Am găsit răspunsuri
deși aveam întrebări,
urcam pe mici coborâșuri
voiam spre lună, mă înecam în mări...

Niciodată nu am înțeles: de ce atunci când fericirea își găsește locul, apare neapărat o scamă, care atât de repede distruge tot. Știi, scama aia ce se pune pe haină și te deranjează cât timp o simți, uite așa sunt și lucrurile alea ce distrug fericirea celor doi: ca niște scame ce doar aruncate te eliberează din nou, dar știi cum e, trăgând de scame ca să le scoți, lași urme pe haina de pe tine. Urmele încep să facă găuri, iar mai apoi se rupe de tot. Așa se rupe și iubirea, doar că uneori soarta mai stă noaptea și coase găurile de pe haine.

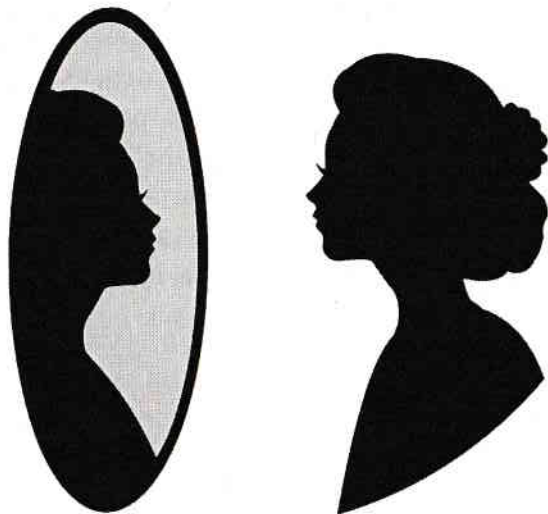
În asemenea cazuri, probabil, nici soarta nu știe ce vrea. Și dacă ea singură s-a blocat în deciziile sale, de ce suportăm noi totul? Una ar fi să ai o soartă nevinovată, ce pur și simplu a dat eroare de sistem pentru un moment și s-a blocat, urmând ca mai apoi să revină la normal și să pună totul așa cum ar trebui. Iar dacă ți-ai ales o soartă pusă mereu pe șmecherii, te blochează pe tine și începi să nu mai realizezi ce se întâmplă în jurul tău. Cine știe ce vei întâlni acum în cale, o nouă șansă sau o nouă farsă a sortii tale.

Privește în oglindă, iar apoi citește cu voce tare:

Acum chiar sunt foarte bine. Sunt o persoană plină de viață și am pe cine pune capul, când mă simt prost sau să țin de mână când simt că vreau să o fac. Aș putea plânge, conștientizând că are cine să mă asculte, indiferent de stările ciudate pe care le port în cutia interioară. Știu că cel de alături mă va înțelege și în schimbul banalelor reproșuri, să primesc iubire și grijă. Am și sper că voi avea cui dărui grija, atenția și iubirea mea. Voi avea de la cine să le primesc. Sunt în locul unde sperăm toți să ajungem. Acolo unde găzduiește Fericirea!

Iar dacă încă nu mi-am găsit Omul potrivit, eu cred în mine. Sunt bine și știu că viața mă pune la încercări, pentru că are pregătit pentru mine ceva special.

Lucrurile valoroase necesită timp, oamenii speciali din viața noastră necesită și ei timp.

Dacă crezi că doar la tine e greu, să știi că nu e chiar așa. Am trecut și eu prin multe momente dificile. Până am ajuns, însă, la produsul acestor concluzii, am simțit și trecut prin situații de tot felul.

Am simțit frumosul și durerea...

am trăit...

am suferit...

am zâmbit...

am plâns...

Am stat acolo unde nu-mi simțeam locul, într-un mod complet sau acolo, unde prezența mea nu prea era mare dorință. Am dăruit sentimente, chiar de nimeni nu avea nevoie de ele și erau aruncate la coșul de gunoi. Am căzut de multe ori, când pe drumul abia făcut, când pe străduțele pline cu noroi. Am căzut... dar de fiecare dată găseam puterea de a mă ridica și a crede că: orice drum are lumină la capătul său, trebuie doar să fii tare și să te motivezi până vei ajunge acolo.

Nici o relație nu e productivă, atunci când e totul lin și frumos, pentru că odată ce apare comunicarea, apare desigur și dezechilibrul dintre idei. Fiecare dintre noi e diferit și undeva în adâncul inimii, mereu încercăm să implantăm dorințele noastre, fiind într-atât de egoiști, încât nu ne dăm seama că mai este cineva alături, cu dorințele și trăirile sale.

Uneori există situații în care ar trebui să fugi cu prima ocazie de lângă Omul tău, să fugi și să nu te mai întorci niciodată în urmă. Acele momente în care știi că a fost totul pentru tine și brusc, în câteva secunde a devenit nimic, sunt ucigașe. Ele te distrug bucăți cu bucăți și te fac să te simți cel mai mic și nesemnificativ om sau poate chiar și lucru de pe pământ. Iar apoi apare ura. Ura de iubire sau cel mai grav, ura de sine.

Ura de sine nu e cea mai bună soluție împotriva durerii. Viața e plină de surprize, așa că ce te-ar face să nu crezi că în curând vei primi cea mai frumoasă surpriză din viața ta? Luminează-ți interiorul pentru noi începuturi și noi realizări. Amintirile nu se uita, iar timpul nu vindecă. Știu asta, dar încercă să vezi și lumina zilei, nu doar întunericul nopții. Nu te chinui să uiți ceea ce ai iubit cel mai mult, dar nici nu te sufoca în durere. Descoperă-te! Creează! Fii tu- persoana cu zâmbetul pe buze!

***

Lumea s-a obișnuit să trăiască cu frici. Frica de a spune ce gândește, de a face ce simte că vrea sau frica de a pleca. Când zic "a pleca" mă refer la abandonul relației pe care, în special femeile se tem să îl facă. Așa se naște chinul lor, care de la o zi poate crește la ani întregi. Frica de singurătate e distrugătoare. Ea îți pune cătușe la mâini, picioare și chiar la gât. Cel mai greu, însă, e că aceasta îți mai taie și viitorul ce ți l-ai propus, pentru că odată ce nu te simți „acasă” lângă partenerul tău, toate acțiunile, deciziile și eforturile tale sunt în zadar.

Va trece timpul și vei vedea că multe s-au schimbat. Caractere, oameni, planuri, gânduri, dar deseori sentimentele rămân la fel. Ciudat sună, nu? De când trăiești în refugiul despărțirii, începi să înțelegi că, cât de schimbate nu ar fi lucrurile în jur, inima ta vede doar lucruri ciudate. Te vei obișnui să trăiești într-o asemenea lume, cum îi zic eu, săracă. La început va deveni o obișnuință seara înainte de somn, să îți pui mii de întrebări la care nu vei primi niciun răspuns. Dar mai apoi, te vei vindeca... probabil. Vei găsi alinarea în brațele unei noi ființe sau vei rămâne blocat(ă) în acel refugiu al despărțirii. Viitorul îl vei construi singur(ă), având un singur

lucru important de decis: să i-ai cu tine amintirile, și să te cufunzi adânc în ele sau le împătorezi frumos și să le dăruiești trecutului tău.

o linie subțire între dragoste și frică

Te caut pretutindeni. Ești ca un ecou. Ecoul tăcerii mele...

Lumea noastră s-a construit frumos, plină de copaci înmuguriți și flori de cele mai aprinse culori, chiar dacă afară cutreiera frigul. La toți demult era un careva anotimp din calendar, la Noi unul aparte. Al nostru!

Relația dintre doi îndrăgostiți începe cu admirație, pasiune, aventură, atracție. Mai apoi, cuplu începe să-și cunoască barierele, iar când le cunoaște, apare linia. Acea linie subțire între iubire și frică. De obicei ea nu se vede de amândoi, ci doar de cel care a înnebunit de iubire și se teme să piardă.

Frica de a pierde crește gelozia, iar ea te face paranoic. Începi să observi detalii deloc semnificative, dar care îți închid orizontul încrederii. Într-un fel, acea linie te face mai protector față de partenerul tău și te ghidează să sacrifici unele dorințe pe lucruri care la început îți păreau ciudate. Într-un alt fel, aceasta te poate limita în decizii și poate pune bețe în roata voastră cu noroc.

Dragostea și frica, deși sunt departe ca concepte, au o legătură de mărimea unui pas sau chiar cuvânt. Dar se cunoaște prea bine, că orice legătură, cât de trainică nu ar fi, la un moment dat se poate rupe. Rupturile formează răni, iar acestea cele mai tare dor...

A iubi nu e deloc ușor, dar a suferi nici atâta.